

ΤΡΙΤΗ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΑΙ
ΔΙΕΘΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΩΝ
«ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΣ»

«ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ»

Ευριπίδη

Συντελεστές

Μετάφραση:	Περικλής Νεάρχου
Σκηνοθεσία:	Γιάννης Καραχισαρίδης
Σκηνικά - Ενδυματολογικά:	Λαλούλα Χρυσικοπούλου
Μουσική:	Μίκης Θεοδωράκης
Χορογραφίες:	Σοφία Σπυράτου
Μουσική Διδασκαλία:	Αντώνης Κοντογεωργίου Νίκος Κοτροκόης

Διανομή

Ιοκάστη:	Άννα Συνοδινού
Οιδίπους:	Χρήστος Καλαβρούζος
Κρέων:	Στέλιος Καυκαρίδης
Πολυνείκης:	Στράτος Τζώρτζογλου
Ετεοκλής:	Λεωνίδας Κακούρης
Αντιγόνη:	Κατερίνα Μανωλέα
Τειρεσίας:	Νίκος Αλεξίου
Α' Άγγελος:	Χρήστος Συριώτης
Β' Άγγελος:	Νίκος Αρβανίτης
Παιδαγωγός:	Νίκος Γαλιάτσος
Μενοικεύς:	Νίκος Σκουλάς

ΧΟΡΟΣ

Α' Κορυφαία:	Πέπη Μεταλλείδου
Κορυφαίες:	Ελισάβετ Γιαννοπούλου Βίκυ Πρωτογεράκη Σίβη Σιδέρη

Μέλη:	Κατερίνα Βουδούρη Σύλβια Βενιζελέα Ιωάννα Γιάνναρη Ινές Ζήκου Ελευθερία Κουτσαβλάκη Σοφία Μπάρμπα Έλενα Μαρσίδου Βιβή Νικοπούλου Τάνια Παλαιολόγου Κάλλη Πρεπόνη Δώρα Στυλιανέση
-------	--

«Φοίνισσες» και Ευριπίδης

Οι «Φοίνισσες», παρουσιάζονται στην Αθήνα το 410 π.Χ., πριν το τέλος δηλαδή του ποιητή (το 406 π.Χ.) και της πόλης του που υπέκυψε δύο χρόνια μετά την πλήρη επικράτηση της Σπάρτης στον Πελοποννησιακό πόλεμο.

Όπως μας λέει ο Πλούταρχος, οι σύμμαχοι ιδίως των Σπαρτιατών, ζητούσαν τότε επίμονα να ισοπεδωθεί η πόλη και να μετατραπεί σε αγροτική γη. Την ώρα εκείνη ένας υποκριτής (ηθοποιός) που είχε προσκληθεί στο συμπόσιο των νικητών, όπως συνηθιζόταν, για να διασκεδάσει τους συνδαιτυμόνες, άρχισε να απαγγέλλει την πάροδο από την «Ηλέκτρα» του Ευριπίδη. Όλοι συγκινήθηκαν και συμφώνησαν ότι δεν μπορούσε μια τέτοια πόλη να έχει μια τέτοια τύχη.

Έτσι ο Ευριπίδης πρόσφερε μια ακόμη υπηρεσία, μετά θάνατον, στην πόλη του, όπως είχε προσφέρει και προηγουμένως στη Σικελία όταν οι Αθηναίοι στρατιώτες προσπαθούσαν να σωθούν από τη φοβερή Σικελική καταστροφή απαγγέλλοντας στίχους του Ευριπίδη.

Μέσα από τις «Φοίνισσες», όπως και μέσα από τις «Τρώαδες» που παίχθηκαν λίγο μετά την επονείδιση καταστροφή της Μήλου από τους Αθηναίους το 416 π.Χ., ο Ευριπίδης εκφράζει την απελπισία του μπροστά στη δύναμη του κακού, των παθών, της μικρόνοιας και της υπεροψίας που φέρνουν την καταστροφή, που γκρεμίζουν την έτσι κι αλλιώς εφήμερη και εύθραυστη ευτυχία των θνητών και καταστρέφουν κάθε αξία που δένει τους ανθρώπους και αναπτύσσει την αγάπη, τη φιλία και την αρμονία.

Κοιτάζοντας τη θάλασσα από το αγαπημένο του ερημητήριο στη Σαλαμίνα όπου κατέφευγε και έγραφε τις τραγωδίες του, και που από τύχη αγαθή ανακαλύφθηκε πρόσφατα, ο Ευριπίδης αναλογιζόταν και φιλοσοφούσε τη μοίρα των θνητών, μονολογώντας, όπως το έγραψε σε μια από τις χαμένες τραγωδίες του, «πως είναι δυνατόν θνητός να σκοτώσει θνητό;»

Λίγο μετά θα φύγει από την Αθήνα και θα καταφύγει στην αυλή του Αρχελάου στη Μακεδονία. Εκεί θα γράψει και το τελευταίο από τα αριστουργήματά του, τις «Βάκχες» και θα θέσει τα αδυσώπητα ερωτήματά του για τη φύση του ανθρώπου, τον πολιτισμό, τους θεούς.

